

Der er imidlertid en tredje Side at see Sagen fra, som den ærede Krigsminister altsaa ikke anfaaer sig kaldet til særligt at varetage, og det er Befolkningens Interesse; men til at varetage denne har ganske sikkert dette Thing en ligesaa stor Ret og ligesaa stor Forpligtelse som den anden Afdeling af Rigsdagen. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at Befolkningens Interesse absolut maa forbre, at en Indfaldelse af Mandstab, der kan undgaaes uden noget finantsielt eller militært Offer for Staten, maa betragtes som skadelig. Der er Ingen, der med større Iver end jeg — allerede i sin Tid i den roesfildste Stænderforsamling og paa alle Stadier siden — har virket og udtalt mig for, at Befolkningen ikke bør krympe sig ved at bringe alle de baade finantsielle og personlige Offre, som kræves til Statens Forsvar, og jeg har ogsaa med god Samvittighed givet min Stemme til det Sidste, der i den Henseende endnu stod tilbage, og som efter min Overbeviisning ogsaa var det Yderste, hvortil man kunde gaae, nemlig at forbyde al Stilling, saaledes at altsaa hele Nationen, o: den væbningsdygtige og værnepligtige Deel af den, stilles til Statens Raadighed til Landets Forsvar. Men der er dog intet Menneske, der nogenstunde kan have draget i Tvivl, at det medfører et haardt og tungt Offer, ikke blot for alle de Personer, der stilles til Jædrelandets Raadighed, men ogsaa for alle Retninger af den hele borgerlige Bedrift, at en saa stor og væsentlig Deel af den Arbeidskraft, hvormed Nationen skal virke, og hvoraf den skal leve, tages bort til et Niemed, der ganske vist, betragtet fra dette Synspunkt, er meget uproductivt. Man maa altsaa med et godt Hjerte samtykke i at give Enhver, der behøves, og Enhver, der kan bruges, til Landets Forsvar — Danmarks Stilling er en saadan, at det om Enhver, der kan bruges, maa siges, at han ogsaa behøves til Landets Forsvar —, og derved maa man ikke krympe sig; men udover dette at borttage Kræfter fra det borgerlige Erhverv, at bringe Mennesker ind under de militære Etater, som ikke behøves til Landets Forsvar, og hvis Brug til dette Niemed hverken er af nogen som helst Betydning for deres egen Udvikling eller for Landet, og at gjøre dette, ikke fordi man har et Slags

Statshoveri, der er nødvendigt paa Grund af, at man ikke har Raad til at udføre Arbeidet ved leiede Kræfter, men under Forudsætninger, hvor endogsaa det at fritage den Deel af Befolkningen, der saaledes ikke i Virkeligheden behøves til Landets Forsvarsvæsen, vil medføre Besparelser for Finanterne —, det er, hvorledes det end betragtes fra Krigsbestyrelsens Side, og hvad den høitærede Krigsminister end mener af Hensyn til sin Holdning i Folkethinget her at burde udtale, Noget, hvortil vi ikke bør give vort Samtykke. Jeg skal altsaa stemme for begge Vædringsforslagene.

David; Naar jeg har begjært Ordet for at tale om dette Affinit af Finantsloven, da er det ingenlunde for at udtale mig om de to Vædringsforslag, der have givet Anledning til de sidste Ytringer. Jeg skal dog, for ikke ganske at forbigaae dem, sige, at jeg ganske samstemmer med, hvad den ærede sidste Taler udtalte, og derfor ogsaa vil stemme for Vædringsforslagene. Naar jeg har reist mig for at begjære Ordet, er det derimod snarere for at gjøre et historisk Tilbageblik og for at bringe i Erindring, ifald det skulde være glemt, hvad der ifjor blev udtalt her i Salen. Da jeg dengang under Forhandlingen af Forslaget til Loven om Hæren tillod mig at yttre, at jeg ikke kunde stemme for det nævnte Lovforslag, fordi det efter min Overbeviisning vilde medføre Beskostninger, som ikke stode i Forhold til Landets Kræfter, blev der af den høitærede Krigsminister udtalt en modsat Anskuelse, og han beroligede en stor Deel af Thingets Medlemmer, endogsaa for en Deel mig selv, med den Forsikring, at de Summer, der dertil vilde udkræves, dog ikke vilde beløbe sig saa høit, som jeg antog. I Mødet den 7de Juni ifjor ansførte jeg — man vil finde det i Rands-thingetidenden for forrige Samling paa Spalte 4257 —, at jeg, efterat have hørt den høitærede Krigsminister, vilde skrive mig det ad notam, at den høitærede Minister meente, at Hærens extraordinaire og ordinaire Behov vilde kunne indskrænktes til 3,400,000 Rb. aarligt. For Finantsaaret 1867—68 har Krigsministeriets ordinaire Behov udgjort